

Předěl klavír s kytarou 0:00 – 0:15 (nebo 0:06 – 0:15)

Vstup 1:

Matěj: Každý malý kluk si někdy hrál na vojáky a my jsme měli možnost se s jedním skutečným setkat. Jaroslav Bošek se narodil v Třebýcině a později se přestěhoval do Plzně. Zde nastoupil do první třídy. Později ho čekala povinná vojenská služba. Ta dříve trvala dva roky. Během této doby se mnoho vojáků nevidělo s kamarády ani rodinou.

Pamětník: 6:59-7:16

„Když jsme šli na vojnu, jsem šel jako třetí z těch kamarádů, a tak jsme udělali jeden den rozlučkové a ráno jsme nastoupili na vlak a jeli jsme.“

Vstup 2:

Matěj: Svou vojenskou službu prožil na Chebsku a drsné podmínky vojny je všechny spojili.

Pamětník: 6:18-6:28

„Tam jste museli být jako jedna rodina tam to nešlo abyste těm druhým nějak škodil tak to nešlo.“

Vstup 3:

Matěj: Na ubikacích panoval přesný a tvrdý řád. Vojáci měli rozplánované služby na denní a noční. Nesměli udávat jména, byli nazýváni čísli. Jaroslav Bošek měl číslo 11. Koncem jeho služby byl povolán na pohraniční stráž a jeho pobyt se prodloužil o měsíc a půl. Ve své rotě neměl žádný zásah. Ale museli zasáhnout u jiného přestupu přes hranice.

Pamětník: 22:40 – 23:18

„No, a já teď už nevím, která to byla rota. Tak jsme tam museli jít a dělali jsme rojnici. No a, přišli jsme až za Vojtanov, no a, louka veliká a tam byly kupky sena, no a, to se musela prohlídnout ta kupka sena, každá. A bylo nás – já nevím kolik – bylo nás nějakých sto, ta rojnice. A tam ho od nás asi sto metrů našli, v té kupce sena.“

Vstup 4:

Matěj: Po ukončení povinné vojenské služby se věnoval montáži lokomotiv v plzeňské Škodovce. Nyní, ve svých 79 letech, pracuje jako školník 34. Základní školy, kde se s ním denně setkáváme.

Pamětník: 2:08-2:28

„Mě to baví tohleto protože člověk furt dělá nějakou práci že tělo není tak nějak líný a je furt v pohybu tohle povolání mám od roku 2006.“

Předěl klavír s kytarou 0:00 – 0:15 (nebo 0:06 – 0:15)

KONEC